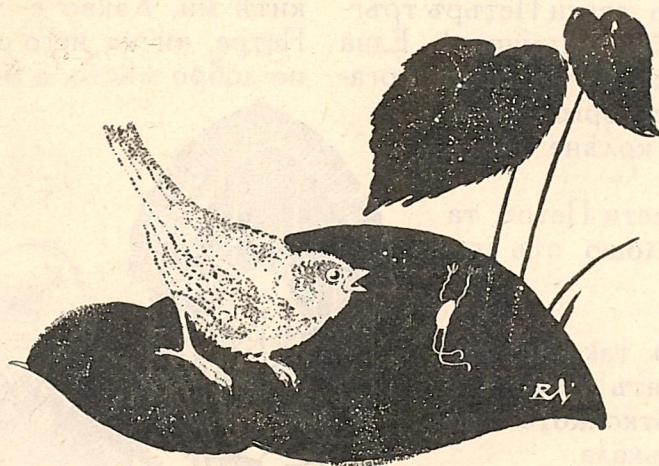

— Не може, — рекълъ свети
Петъръ и си отишелъ.

Богатия търговецъ останалъ
наказанъ да стои на пръститъ

си и вѣчно да гледа презъ мал-
ката дупчица, какъ седятъ друг-
гите предъ краката на дѣда
Господа.

Вѣра Бояджиева

ВРАБЧО И ПРОСЕНО ЗРЪНЦЕ

Припнало по слънце
просеното зрънце,
волно да пошета
въ китнитъ полета.
Въ тази лѣтна суша,
да се понаслуша
въ близката горичка
на синигеръ птичка.
Жълто, пожълтѣло,
най-подире спрѣло
подъ листо·заривка
малко на почивка.
Но за проклетия,
Врабчо-лакомия
зрънцето съэрѣ
и предъ него спрѣ,
па зачурулика,
ситно, ситно вика:

— Зрънце, малко зрънце,
я излѣзъ на слънце,
да се опознаемъ,
да си поиграемъ,
на игра, играчка,
и на баба плачка.
Нѣ ти отъ крилце
алено перце,
та да червенѣешъ,
и да хубавѣешъ.
Ако си послушно,
зрънце добродушно,
съ два урока лесни
ще пропѣешъ пѣсни.
Азъ съмъ тукъ едничка,
нѣма друга птичка,
като менъ да пѣе,
безъ да се гордѣе.